

P. 459/26
13.07.2026

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 046394 24 U
Sarajevo, 06.07.2026. godine

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Vesna Merdanović, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“ iz Banja Luke, ul. Krfska broj 64 e, zastupan po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Upravnog odbora, protiv akta tuženog, broj : 04-45-591-3/24 od 22.02.2024.godine, Ministarstva saobraćaja Kantona Sarajevo, u predmetu zahtjeva za pristup informacijama, dana 06.07.2026. godine, donio je :

P R E S U D A

Tužba se uvažava, osporeno i prvostepeno rješenje se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog broj : 04-45-591-3/24 od 22.02.2024.godine, odbija se kao neosnovan prigovor Transparency International Bosne i Hercegovine, podnesen protiv rješenja Ministarstva saobraćaja Kantona Sarajevo broj: 04-45-591/24 od 01.02.2024.godine.

Tužbom od 25.03.2024. godine, tužitelj je pred ovim sudom pokrenuo upravni spor, protiv rješenja tuženog, broj : 04-45-591/24 od 01.02.2024. godine. U tužbi navodi da je pozivajući se na Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZOSPI), obratio tuženom Ministarstvu saobraćaja Kantona Sarajevo i tražio dostavu određenih informacija, koje su u posjedu tuženog. Konkretno, tužilac je zatražio da mu tuženi dostavi Ugovor o rekonstrukciji tramvajske pruge u Sarajevu, na relaciji Marijin Dvor — Ilidža, koji je tuženi potpisao sa konzorcijem dvije kompanije iz NR Kine (China Shandong international economics and technical cooperation group Ltd. i China railway No. 10 engineering group); anekse Ugovora, ukoliko ih je bilo, kao i ponudu navedenog konzorcijuma, koja je izabrana kao najpovoljnija. S obzirom da tuženi u zakonom predviđenom roku nije donio rješenje po podnesenom zahtjevu, tužilac je uputio urgenciju zahtjeva. Tuženi je rješenjem broj 04-45-591/24 od 01.02.2024. godine, u cijelosti odbio pristup traženim informacijama, navodeći da se obratio konzorcijumu, kao trećoj strani, jer je ugovorom propisano da jedna ugovorna strana ne može bez saglasnosti druge da ustupa ugovornu dokumentaciju. Potom tuženi navodi da je izvođač radova u svom odgovoru istakao da se u Ugovoru nalaze predmjer i predračun radova, cijene materijala i instalacija, koje podatke bi konkurenti mogli zloupotrijebiti na njihovu štetu. Dalje se u rješenju dodaje da je javnosti poznata ukupna cijena radova i zaključuje da je time u potpunosti zadovoljen interes javnosti. Tuženi je s pozivom na odredbe člana 5., 7. i 9. ZOSP i odbio pristup traženim informacijama jer, kako je navedeno, izvođač nije saglasan da se predmetne informacije dostave. Protiv rješenja od 01.02.2024. godine tužilac je blagovremeno izjavio prigovor, u kojem je ukazao na nepravilnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama od strane tuženog. Nakon toga, odlučujući o navedenom prigovoru, tuženi je donio rješenje broj 04-45-591-3124 od 22.02.2024. godine.

dostavljeno tužiocu dana 01.03.2024. godine, koje rješenje tužilac pobija ovom tužbom, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povreda pravila postupka i pogrešne primjene zakona. Tužilac smatra da je u pobijanom rješenju pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, da se nije vodilo računa o pravilima postupka, te da su pogrešno primjenjeni materijalni propisi. Takođe, tužilac smatra da mu je pobijanim rješenjem povrijeđeno pravo na pristup informacijama, koje je garantovano Ustavom Bosne i Hercegovine i članom 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama. Tužilac ističe da je drugostepeni organ u pobijanom rješenju propustio da utvrdi da je u prvostepenom postupku donesena odluka koja je suprotna kako odredbama ZOSPI, tako i odredbama Zakona o upravnom postupku F BiH, koji se supsidijarno primjenjuje, te da je tuženi propustio da utvrdi da se u prvostepenom postupku nije vodilo računa o pravilima postupka koja bi bila od uticaja na rješenje stvari. Tužilac je u prigovoru na prvostepeni akt ukazao da u istom nije pravilno primjenjena odredba člana 7. ZOSPI. U osporenom aktu tuženi citira navedenu odredbu, kojom je propisano, u stavu 1. da kada nadležni javni organ osnovano utvrdi da zahtjev za pristup informaciji uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, bez odlaganja pismeno obavještava treću stranu o pojedinostima zahtjeva. Nadalje se u obrazloženju osporenog akta navodi i da je zahtjev za pristup informacijama zaprimljen dana 12.01.2024. godine, te da je trećoj strani upućen dana 26.01.2024. godine. Iz navedenog jasno proizlazi da nije postupljeno u skladu sa odredbom člana 7. stav 1. ZOSPI, jer je zahtjev za pristup informacijama trećoj strani dostavljen tek nakon 14 dana, a ne bez odlaganja, kako je decidno propisano. Međutim, u osporenom aktu tuženi nije odgovorio na ovaj navod iz prigovora tužioca, čime je povrijedio i odredbu člana 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da se u obrazloženju drugostepenog rješenja moraju ocijeniti svi navodi žalbe. Takođe, tužilac je u prigovoru ukazao i na manjkavosti prvostepenog rješenja, jer je u istom pristup informacijama odbijen bez da je prvostepeni organ sproveo test javnog interesa, a što je obavezan u skladu sa članom 9. ZOSPI, kojim je jasno propisano da nadležni javni organ saopštava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa čl. 6., 7. ili 8. ovog zakona, ako je to opravdano javnim interesom. Pri tome uzima u obzir svaku korist i štetu koje mogu proisteći iz saopštavanja informacije. U prvostepenom rješenju jasno je navedeno da se pristup traženim informacijama odbija zbog toga što „Izvođač nije saglasan da se predmetne informacije dostave licu koje je podnijelo zahtjev za pristup informacijama”, međutim u istom nije vidljivo da je organ sproveo test javnog interesa: odnosno da je prilikom donošenja odluke da li je saopštavanje informacije opravdano javnim interesom, razmotrio okolnosti, naročito uključujući: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline. U osporenom aktu se navodi da se treća strana u svom odgovoru izjasnila da ugovor sadrži predmjer i predračun radova, detaljne jedinične cijene materijala i instalacija, koje predstavljaju poslovnu tajnu i povjerljiv podatak kompanije, čije bi objavljivanje u javnosti izvođača dovelo u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju, te da bi konkurencija na taj način stekla prednost na tržištu, kao i da je javnosti poznata ukupna cijena ugovora, čime je u potpunosti zadovoljen interes javnosti. I pored toga što treća strana nije dala saglasnost za dostavljanje traženih informacija, tuženi je imao obavezu da u smislu člana 9. stav 1. ZOSPI razmotri da li je saopštavanje informacije opravdano javnim interesom i pri tom uzme u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteći iz saopštavanja informacije. Međutim, ni u prvostepenom ni u drugostepenom postupku nije vidljivo da je postupano u skladu sa članom 9. ZOSPI. Nedopustivo je da tuženi odbijanje pristupa informacijama obrazlaže time što treća strana nije dala saglasnost za dostavu informacija, te da u

pobijanom rješenju definiše šta se podrazumijeva pod pojmom javnog interesa, a da pri tom ne sprovodi test javnog interesa. Tužilac je u konkretnom slučaju uskraćen za saznanje i argumentaciju koju mu je tuženi bio obavezan predočiti u smislu člana 9. Zakona. Pobijano rješenje je iz tog razloga paušalno, proizvoljno i nije u skladu sa načelom zakonitosti. Prilikom donošenja osporenog akta nije pravilno primjenjena ni odredba člana 14. stav 3. tačka 1. ZOSPI, koja određuje da, ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično, organ podnosioca zahtjeva obavještava rješenjem koje sadrži zakonski osnov za izuzeće informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja, uzimajući u obzir faktor javnog interesa. Iz svega navedenog jasno proizlazi da tuženi nije proveo test javnog interesa, kako to predviđa odredba člana 9. ZOSPI, odnosno da nije razmotrio okolnosti koje naročito uključuju: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnosti pojedinca, javnosti ili okoline. Tužilac smatra da informacije o konkretnom projektu rekonstrukcije tramvajske pruge apsolutno predstavljaju informacije od javnog interesa, koje organ treba učiniti dostupnim javnosti. Institut ispitivanja javnog interesa predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organi neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, već da će u svakom konkretnom slučaju primijeniti dvostruki kontrolni mehanizam. Nesporno je da povjerljive komercijalne informacije mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ, provodeći test javnog interesa, mora utvrditi da li zaštita interesa treće strane ima prevagu nad interesom javnosti. U ovom slučaju bi to značilo da treba procijeniti da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa informacijama o izvođenju rekonstrukcije tramvajske pruge, od štete koju bi eventualno pretrpjela treća lica zbog činjenice da javnost bude upoznata sa tim informacijama. Član 10. ZOSPI propisuje mogućnost razdvajanja informacije na dijelove, koju mogućnost tuženi nije iskoristio, već je zahtjev za pristup informacijama odbio u cijelosti. U pobijanom rješenju nisu razmotrene činjenice i okolnosti koje su od značaja za rješavanje zahtjeva u smislu člana 14. stav 1. ZOSPI. Tužilac je naveo da je „watchdog” nevladina organizacija koja se bavi borbom protiv korupcije, promovisanjem dobre uprave, transparentnosti i odgovornosti, da je podnio zahtjev radi omogućavanja transparentnosti konkretnog projekta koji je od velikog značaja za saobraćajnu infrastrukturu Grada Sarajeva, kao i zbog potrebe da javnost o svemu bude upoznata. Međutim, u pobijanom rješenju ova okolnost uopšte nije razmatrana, dok su s druge strane razmatrane klauzule traženog Ugovora kojima je definisano da jedna strana potpisnica ne može ustupiti ugovornu dokumentaciju bez saglasnosti druge strane, pri čemu tuženi organ nije vodio računa da se poseban upravni postupak pristupa informacijama uređuje isključivo odredbama ZOSPI, koji je *lex specialis* i čije odredbe imaju primat u odnosu na odredbe drugih propisa, pa čak i na odredbe predmetnog ugovora. Kada su u pitanju odredbe traženog Ugovora, čak i sam tuženi u nastavku obrazloženja pobijanog Rješenja dodaje da „Predmetni ugovor predstavlja dvostrani pravni akt, zaključen s ciljem ostvarivanja cilja od značaja za širi društveni interes, pod tacno utvrđenim uslovima, pri čemu za obje strane proizilaze prava i obaveze usmjerene ka ostvarivanju javnog interesa i postizanju ekonomskog efekta, s tim što te javni interes, odnosno zadovoljavanje javnog interesa od dominantnog značaja. Zakon o slobodi pristupa informacijama kao svoj predmet i cilj propisuje upravo da se njime uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi utvrđivanja da takve informacije predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, te da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopšte te informacije.

Tužilac smatra da mu je osporenim rješenjem povrijeđeno pravo na pristup informacijama koje je sadržano u članu 11/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i u članu 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama. Tužilac se poziva na predmet Evropskog suda za ljudska prava broj 18030/11 „Mađarski helsinški komitet protiv Mađarske” od 08.11.2016. godine, u kojem je kao ključno pitanje razmatrano da li se član 10. Evropske konvencije može tumačiti tako da garantuje nevladinim organizacijama pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javne vlasti, te je Evropski sud zauzeo stav da Zbog dužnosti i odgovornosti svojstvenih ostvarivanju slobode izražavanja, novinari podliježu zaštiti koju pruža član 10. u vezi sa izvještavanjem o pitanjima od javnog interesa, pod uslovom da djeluju u dobroj vjeri kako bi pružili tačne i pouzdane informacije, u skladu sa novinarskom etikom”. Sud zaključuje da bi se „Ista razmatranja primjenjivala na NVO koja preuzima funkciju društvenog čuvara” (član 159. presude broj 18030/11 „Mađarski helsinški komitet protiv Mađarske”). Slijedom svega prethodno navedenog, tužilac predlaže da Kantonalni sud u Sarajevu, postupajući po ovoj tužbi, istu uvaži, poništi rješenje tuženog broj 04-45-591-3124 od 22.02.2024. godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama, kako je to traženom zahtjevom tužioca od 10.01.2024. godine. Tužilac predlaže i da sud u presudi donese odluku o troškovima upravnog spora koje je tužilac snosio (troškovi sudske takse na tužbu i presudu), te da presudom obaveže tuženog da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora, koji se odnose na troškove sudske takse na tužbu i presudu, u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima Federacije Bosne i Hercegovine, u vezi sa odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine.

U odgovoru na tužbu tuženi navodi da ostaje kod pobijanog rješenja kao na zakonu zasnovanog, predlaže da se tužba odbije i poziva se na navode pobijanog rješenja.

Zakonitost osporenih upravnih akta sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj : 9/05) i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz osporenog rješenja tuženog od 22.02.2024.godine, proizilazi da se odbija kao neosnovan prigovor Transparency International Bosne i Hercegovine, podnesen protiv rješenja Ministarstva saobraćaja Kantona Sarajevo broj: 04-45-591/24 od 01.02.2024.godine. U obrazloženju osporenog rješenja, navodi se da rješenjem Ministarstva saobraćaja Kantona Sarajevo broj: 04-45-591/24 od 01.02.2024.godine, odbijen je zahtjev Transparency International Bosne i Hercegovine za pristup informacijama kojim raspolaže Ministarstvo saobraćaja Kantona Sarajevo, a koje se odnose na dostavljanje Ugovora o rekonstrukciji tramvajske pruge u Sarajevu na relaciji Marijin Dvor- Ilidža, potpisan u junu 2021 .godine sa konzorcijem dvije kompanije iz NR Kine, China Shandong international economics and technical cooperation group Ltd. i China railway No 1 . Engineering group, Anekse navedenog Ugovora, te Ponudu imenovanog konzorcija, koja je izabrana kao najpovoljnija. Protiv navedenog rješenja Transparency International Bosne i Hercegovine, je blagovremeno podnio prigovor. Podnosilac prigovora navodi da u predmetnom postupku nije pravilno primjenjena odredba člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH”, br: 32/01 i 48/11) kojom je propisana da organ kada osnovano utvrdi da zahtjev za pristup informaciji uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, bez odlaganja pismeno obavještava treću stranu o pojedinostima, navodeći pri tome činjenice istaknute u obrazloženju

pomenutog rješenja kojim je zahtjev za pristup informacijama odbijen. U prigovoru se dalje ističe da u predmetnom postupku nije primjenjena ni odredba člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama Federacije BiH, odnosno stav (3) tačka 1. kojim je kako se navodi propisano da ako nadležni organ odbije pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, podnosioca zahtjeva obavještava rješenjem koje sadrži zakonski osnov za status izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja, uzimajući u obzir faktor javnog interesa. Po navodima podnosioca prigovora u konkretnom slučaju organ je odbio zahtjev za pristup informacijama pozivajući se na odredbe člana 7. i 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, ističući pri tome također i odredbe člana 9. stav (1) istog zakona kojim je propisano da nadležni organ saopštava traženu informaciju, bez obzira na utvrđene izuzetke: ako je to opravdano javnim interesom, koji po navodima podnosioca prigovora u konkretnom slučaju svakako postoji obzirom na infrastrukturnu važnost izvedenog projekta, kao i njegovu finansijsku. Podnosioc prigovora dalje navodi da je isti nevladina organizacija registrovana u BiH, a dio je mreže Transparency International, poznate svjetske organizacije sa reputacijom uspješne borbe protiv korupcije sa sjedištem u Berlinu, čiji je osnovni cilj suzbijanje korupcije, odgovornost i transparentnost rada javnih institucija i javne potrošnje, širenje demokratskih vrijednosti i podrška poštenoj tržišnoj utakmici u kojem je smislu kako se dalje navodi i podnesen predmetni zahtjev za pristup informacijama obzirom na značaj i vrijednost samog projekta za saobraćajnu infrastrukturu Grad Sarajeva. U prigovoru se dalje ističe značaj ispitivanja javnog interesa i postupanje javnog organa, posebno kada se radi o povjerljivim informacijama i zaštiti javnog interesa i utvrđivanja da li zaštita treće strane ima prevagu nad interesom javnosti, a što bi u konačnosti značilo utvrđivanje procjene u kom slučaju se čini veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa informacijama za projekat rekonstrukcije tramvajske pruge ili šteta trećim licima u slučaju upoznavanja javnosti sa istima. U konkretnom slučaju se po navodima podnosioca prigovora radi o informacijama od javnog interesa koje organ mora učiniti dostupnim javnosti, navodeći pri tome odredbe člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine koji propisuje mogućnost razdvajanja informacije na dijelove, a koju mogućnost javni organ nije iskoristio već je kako se ističe predmetni zahtjev odbio u cijelosti. Obzirom na navedeno podnosilac prigovora ističe daje javni organ postupio suprotno odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, koji propisuje da se bez odlaganja olakša i podstakne saopštavanje informacija pod kontrolom javnog organa koje predstavljaju značajno javno dobro, a sve u cilju transparentnosti i odgovornosti javnog organa. Razmotrivši prigovor, prvostepeno rješenje, kao i ostale spise predmeta ministar saobraćaja je odlučio kao u dispozitivu rješenja iz slijedećih razloga: Iz spisa predmeta se vidi da se podnosilac prigovora dana 12.01.2024.godine obratio Ministarstvu saobraćaja Kantona Sarajevo sa zahtjevom za pristup informacijama u smislu odredbi člana 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine i to dostavljanje: Ugovora o rekonstrukciji tramvajske pruge u Sarajevu u na relaciji Marijin Dvor - Ilidža, koji je Ministarstvo saobraćaja Kantona Sarajevo potpisalo sa konzorcijem dvije kompanije iz NR Kine, China Shandong international economics and technical cooperation group Ltd. i China railway No 10. engineering group u junu 2021 .godine, Aneksa navedenog Ugovora ukoliko je došlo do potpisivanja istih, t ponudu imenovanog konzorcija, koja je izabrana kao najpovoljnija. Postupajući po navedenom zahtjevu, a cijeneći klauzule Ugovora koji propisuju obavezu da jedna od strana potpisnica ne može ustupiti ugovornu dokumentaciju

bez saglasnosti druge, Ministarstvo saobraćaja Kantona Sarajevo se dana 26.01.2024.godine obratilo navedenom konzorciju sa zahtjevom da se izjasni u pogledu postavljenog zahtjeva Transparency International. Dana 30.01.2024.godine je dostavljen odgovor od strane navedenog konzorcija u kojem je navedeno da se u ugovoru nalaze predmjer i predračun radova, detaljne jedinične cijene materijala i instalacija koji predstavljaju poslovnu tajnu i povjerljiv podatak kompanije, te da bi njihovo objavljivanje u javnosti doveo izvođača u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju. U navedenom odgovoru je također istaknuto da bi u slučaju u koliko se javnosti otkrije detaljna jedinična cijena materijala i instalacija, svaki konkurent mogao predvidjeti budžet izvođača, te interne metode određivanja cijena za svaki budući projekat, te zloupotrijebiti predmetne podatke na štetu izvođača, što bi opravdano moglo prouzrokovati nenaknadivu štetu izvođaču. Uzročno - posljedična veza između objavljivanja informacija i nastanka štete je očigledna, budući da bi konkurenti stekli prednost u tržišnoj utakmici i to na tržištu na kojem učestvuje manji krug subjekata koji učestvuju u izgradnji i/ili rekonstrukciji pruga. Nadalje, javnosti je već poznata ukupna cijena ugovora, čime ta informacija u potpunosti zadovoljava interes javnosti, te objavljivanje pojedinačnih cijena iz predmjera i predračuna ni na koji način ne bi doprinijelo interesu javnosti već bi predstavljalo direktno kršenje odredbi 1.12. Ugovora između strana. S tim u vezi, a shodno članu 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine ispunjeni su kumulativno postavljeni uslovi za utvrđivanje izuzetka od objavljivanja u smislu odredbi člana 7. i 9. navedenog zakona, te cijeneći sve navedeno izvođač nije saglasan da se predmetne informacije dostave licu koje je podnijelo zahtjev za pristup informacijama. Daljim uvidom u spis je utvrđeno da je podnosilac prigovora dana 30.01.2024.godine dostavio urgenciju na ranije podneseni zahtjev za pristup informacijama. Imajući u vidu sve navedeno doneseno je rješenje broj: 04-45-591/24 od 01.02.2024.godine kojim je odbijen zahtjev podnosioca prigovora za pristup traženim informacijama. Po provedenom drugostepenom postupku, ministar saobraćaja je ocijenio da je prvostepeno rješenje pravilno doneseno. Odredbama člana 14. stav (I) Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 32/01 i 48/11) je propisano da nadležni organ nakon prijema zahtjeva za pristup informaciji poduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva, dok je u stavu (3) istog člana utvrđena obaveza nadležnog javnog organa da rješenjem obavijesti podnosioca u slučaju da odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelomično. Odredbama člana 7. navedenog zakona propisan je izuzetak u vezi s povjerljivim komercijalnim informacijama, odnosno jasno je u stavu (1) utvrđeno postupanje javnog organa kada osnovano utvrdi da zahtjev za pristup informaciji uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, tako što bez odlaganja pismeno obavještava treću stranu o pojedinostima zahtjeva i upozorava je da će se tražena informacija saopćiti, te ako u roku od 15 dana od dana prijema ovog obavještenja pismeno ne odgovori da smatra da je informacija povjerljiva i navede razloge zbog kojih bi njenim saopćavanjem mogla nastupiti šteta, dok je u stavu (2) istog člana utvrđeno da nakon prijema odgovora u smislu stava (1) ovog člana, nadležni javni organ utvrdit će izuzetak od saopćavanja tražene informacije. Cijeneći navedene odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, kao i ugovorom preuzete obaveze, odnosno klauzulu Ugovora koji propisuju obavezu da jedna od strana potpisnica ne može ustupiti ugovornu dokumentaciju bez saglasnosti druge, Ministarstvo saobraćaja Kantona Sarajevo se dana 26.01.2024.godine obratilo China Shandong international economics and technical

cooperation group Ltd. i China railway No IO. engineering group sa zahtjevom da se izjasni u pogledu postavljenog zahtjeva Transparency International. Dana 30.01.2024.godine dostavljen je traženi odgovor u kojem je jasno navedeno da izvođač nije saglasan da se tražene informacije dostave licu koje je podnijelo zahtjev za pristup informacija iz ranije navedenih razloga, te da je javnosti već poznata ukupna cijena ugovora, čime ta informacija u potpunosti zadovoljava interes javnosti, te objavljivanje pojedinačnih cijena iz predmjera i predračuna ni na koji način ne bi doprinijelo interesu javnosti već bi predstavljalo direktno kršenje odredbi 1.12. Ugovora između strana. Također je bitno istaći da se pojam javnog interesa, jasno razlikuje od interesa javnosti odnosno onoga što javnost želi znati. Javni interes se odnosi na postojanje sigurnog, funkcionalnog društva i demokratskog uređenja. Projekat rekonstrukcije tramvajske pruge je važan infrastrukturni projekat i nesumnjivo je u javnom interesu. U skladu sa zakonom utvrđenim nadležnostima, Ministarstvo saobraćaja Kantona Sarajevo vrši upravne i stručne poslove utvrđene ustavom, zakonom i drugim propisima, koji se odnose na ostvarivanje nadležnosti Kantona u oblasti saobraćaja, te je s tim u vezi osiguranje infrastrukture za sigurnu organizaciju i način obavljanja javnog prijevoza legitiman cilj koji je u javnom interesu. Izuzetak u vezi s povjerljivim komercijalnim informacijama je utvrđen, jer se predmetnim zahtjevom traži informacija koja uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, u konkretnom slučaju izvođača radova koji nije saglasan da se predmetne informacije dostave iz decidno navedenih razloga i ugovorenih obaveza, a sve u skladu sa navedenim odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, te su s toga izneseni navodi podnosioca prigovora neosnovani. Predmetni ugovor predstavlja dvostrani pravni akt, zaključen s ciljem ostvarivanja cilja od značaja za širi društveni interes, pod tačno utvrđenim uslovima, pri čemu za obje strane proizilaze prava i obaveze usmjerene ka ostvarivanju javnog interesa i postizanju ekonomskog efekta, s tim što je javni interes, odnosno zadovoljavanje javnog interesa od dominantnog značaja. Imajući u vidu gore navedeno, kao i činjenicu da je utvrđen izuzetak u objavljivanju u smislu odredbi člana 7. i 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 32/01 i 48/11), jer se radi o povjerljivim komercijalnim informacijama treće strane koja nije saglasna da se iste dostave licu koje je podnijelo zahtjev za pristup informacijama, ministar saobraćaja je ocijenio da je prvostepeno rješenje pravilno doneseno i da su navodi podnosioca prigovora neosnovani. Razmatranjem svih relevantnih činjenica u ovoj upravnoj stvari nesporno je da je prvostepeni organ pravilno utvrdio činjenično stanje, te na temelju istog uz primjenu važećih propisa koji regulišu predmetnu oblast rješavanja, donio valjano i zakonito rješenje. Imajući u vidu sve gornje navode, shodno članu 237. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH”, broj: 2/98, 48/99 i 61/22) odlučeno je kao u dispozitivu ovog rješenja i prigovor tužitelja odbijen.

Tužba je osnovana.

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, utvrđeno je da je osporeno rješenje tuženi donio u postupku rješavanja po prigovoru, a koji je izjavljen na prvostepeno rješenje. Rješenjem tuženog od 22.02.2024.godine, koje se pobija predmetnom tužbom odbija se kao neosnovan prigovor tužitelja izjavljen protiv rješenja Ministarstva saobraćaja Kantona Sarajevo broj: 04-45-591/24 od 01.02.2024.godine (u uvodu rješenja od 01.02.2024. g. se ne navodi ko je u ime navedenog ministarstva donio prvostepeno rješenje) kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama kojim raspolaže Ministarstvo saobraćaja Kantona Sarajevo, a koje se odnose na

dostavljanje Ugovora o rekonstrukciji tramvajske pruge u Sarajevu na relaciji Marijin Dvor- Ilidža, potpisan u junu 2021 .godine sa konzorcijem dvije kompanije iz NR Kine, China Shandong international economics and technical cooperation group Ltd. i China railway No 1. Engineering group, Aneксе navedenog Ugovora, te Ponudu imenovanog konzorcija, koja je izabrana kao najpovoljnija.

Iz rješenja tuženog i prvostepenog organa, te akata u dostavljenom spisu, utvrđeno je da su navedena rješenja donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava i povredu pravila upravnog postupka.

Odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, u daljem tekstu ZSPI (Službene novine F BiH broj: 32/01 i 48/11), propisano je da svaka fizička i pravna osoba ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima predviđenim ovim zakonom.

Članom 5. navedenog zakona propisano je da će tražena informacija biti utvrđena izuzetkom od saopštenja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja, samo ako nadležni javni organ: 1) utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. tog Zakona za cijelu ili dio informacije i 2) utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog zakona, da saopštavanje informacije nije u javnom interesu.

Članom 8. istog zakona propisano je da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe.

Članom 9. stav 1. istog zakona propisano je da nadležni javni organ saopštava traženu informaciju bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa članom 6., 7. i 8. ovog zakona, ako je to opravdano javnim interesom. Pri tome uzima u obzir korist i štetu koje mogu proisteci iz saopštavanja informacije. Stavom 2. istog člana je propisano da prilikom donošenja odluke je li saopštavanje informacije opravdano javnim interesom, nadležni organ razmatra okolnosti naročito uključujući: svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline.

Članom 10. istog zakona propisano je da ako je dio tražene informacije utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ izdvaja taj dio i saopštava ostatak informacije, osim ako uslijed ovog razdvajanja informacija nije postala nerazumljiva.

Imajući u vidu naprijed citirane odredbe ZSPI, ovaj sud je stave da je prvostepeni organ tuženog u provedenom postupku po zahtjevu tužitelja bio dužan utvrditi da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji bio povrijeđen zaštićeni interes, odnosno lični interes treće osobe u smislu člana 8. ZSPI, te da li je taj interes pretežniji od javnog interesa, cijeneći da li bi objavljivanjem informacije nastala veća korist ili šteta. Nakon toga, isti je bio obavezan ispitati mogućnost dostavljanja informacije na način propisan članom 10. ZSPI, odnosno izdvojiti dio informacije koji predstavlja izuzetak i omogućiti pristup preostalom dijelu informacije. Kako iz stanja spisa ne

proizilazi da je postupljeno na navedeni način, ovaj sud nalazi da stavovi prvostepenog organa (u uvodu prvostepenog rješenja ne navodi se koji organ tuženog, odnosno ko je u ime tuženog donio prvostepeno rješenje kojim je odbijen zahtjev tužitelja za dostavu traženih informacija), a ni tuženog koji je prihvatio prvostepeno rješenje na zakonu zasnovano, nisu dovoljno jasni.

Prema činjeničnom stanju utvrđenom u upravnom postupku od prvostepenog organa, koje je tuženi u cijelosti prihvatio, ne može se ispitati na koji je način ocijenjeno da bi objavljivanjem informacije bila povrijeđena privatnost treće osobe, pri čemu ni rješenje tuženog, a ni prvostepeno, ne sadrži obrazloženje u čemu se ta privatnost konkretno ogleda. Prvostepeno rješenje prenosi odgovor trećeg lica dat na zahtjev tužitelja za dostavom navedenih informacija, prema kome treće lice, izvođač radova nije saglasan da se predmetne informacije dostave tužitelju, a u kome se navodi da bi dostavljanjem traženih informacija konkurenti trećeg lica, izvođača radova, stekli prednost u tržišnoj utakmici na tržištu na kojem učestvuje manji krug subjekata koji učestvuju u izgradnji ili rekonstrukciji pruga, jer bi mogli predvidjeti budžet izvođača, te interne metode određivanja cijena za svaki budući projekat, te zloupotrijebiti predmetne podatke na štetu izvođača. Dakle prvostepeni organ samo prenosi odgovor trećeg lica u kome se navodi da treće lice nije saglasno sa dostavom tražene informacije, bez bilo kakvog daljeg obrazloženja zbog čega se zahtjev odbija iz čega proizilazi da je zahtjev odbijen, jer treće lice nije dalo saglasnost za dostavu informacija, bez da je postupljeno po gore navedenim zakonskim odredbama I bez da je ocijenjena i uzeta u obzir korist i šteta koje mogu proisteći iz saopštavanja informacije. Takvim postupanjem, po ocjeni ovog suda, nije pravilno primijenjena gore navedena odredba, jer nije utvrđeno da tražena informacija u cijelosti predstavlja informaciju koja potpada pod zaštitu privatnosti, budući da nedostaje obrazloženje prvostepenog organa. Pored ličnih, osjetljivih i zaštićenih podataka, koje nisu ni obrazložene od strane upravnih organa, nego se zasnivaju samo na tvrdnji trećeg lica iz odgovora na zahtjev bez bilo kakve provjere tih navoda I ocjene istih u smislu navedenih zakonskih odredbi, nije utvrđeno ni da li tražena informacija sadrži i podatke dostupne javnosti koje je prvostepeni organ mogao dostaviti tužitelju, ali to nije učinio, čime je povrijedio odredbe članova 8. i 10. ZSPI, a tuženi svojim rješenjem to prihvatio.

Iz navedenog je utvrđeno da prvostepeni organ i tuženi nisu pravilno cijenili, a ni primijenili ni odredbu člana 9. ZSPI, jer su zaključili da tražena informacija nije u javnom interesu, odnosno da bi njenim objavljivanjem nastala šteta, a da pri tome nisu argumentovano obrazložili da li bi takva šteta uopće nastala, niti u čemu bi se ogledala, osim što su naveli odgovor trećeg lica na zahtjev, koji to tvrdi i koji nije saglasan sa dostavom tražene informacije tužitelju, bez da su preispitali osnovanost navoda iz odgovora trećeg lica. Također nisu razmatrali niti obrazložili da li se radi o pitanju značajnom isključivo za tužitelja ili za dobrobit zajednice, odnosno da li je zahtjev podnesen iz radoznalosti ili radi ostvarivanja prava tužitelja. Pri tome su zanemarili da navedena odredba propisuje obavezu javnog organa da, prilikom odlučivanja o opravdanosti uskraćivanja informacije, cijeni okolnosti koje se, između ostalog, odnose na svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti. Tuženi i prvostepeni organ ove okolnosti nisu ocijenili niti su za takav propust dali razloge.

Kako zauzeti stav prvostepenog organa i tuženog nije dovoljno jasan ni obrazložen i kako se prema činjeničnom stanju utvrđenom u upravnom postupku, a koje je tuženi u svemu prihvatio, uopće ne vidi na koji način je prvostepeni organ ocijenio da bi, u smislu citiranih zakonskih odredbi, šteta nastala objavljivanjem traženih informacija i u čemu bi se ogledala, kao i da li bi bila znatno veća

od javnog interesa za njeno objavljivanje (u kojem slučaju se jedino tražena informacija ne saopćava), utvrđeno je da su navodi tužbe osnovani i da su rješenja tuženog i prvostepenog organa donesena uz povredu gore navedenih zakonskih odredbi i zasnovana samo na odgovoru trećeg lica koji odgovorom nije saglasan za davanjem traženih informacija.

Cijeneći sve navedeno, sud nije mogao prihvatiti osporeno, a ni prvostepeno rješenje, zbog čega je odlučeno kao u izreci presude, tužba uvažena, poništeno rješenje tuženog i rješenje prvostepenog organa i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak, a na osnovu člana 36. stav 1. i 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima.

U ponovnom postupku prvostepeni organ će donijeti novu odluku, shodno navedenim odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službene novine Federacije BiH 32/01 i 48/11), vodeći računa o pravilima upravnog postupka, pri čemu će cijeliti sva utvrđenja i stav ovog suda u navedenoj presudi.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar, nego je tužba tužitelja uvažena, poništeno osporeno rješenje tuženog i rješenje prvostepenog organa i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno rješavanje. Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku. („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno sudjenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.

